

Skueplads Berlin (Süddeutsche Zeitung, 21.03.2014)

Sfæremusik ved ståltrappen

Smuk klassisk musik i den syndige, berømt-berygtede klub? Absolut. Sammenlignet med Berghain virker "alle klubber i Berlin som børnefødselsdage", var der en, der udbredte på nettet efter at have besøgt templet for tekno-sound i bydelen Friedrichshain. Nattens fester i den fireetages klods af en bygning tiltrækker og henrykker åbenbart stadig, også selvom svanesangen for længst har lydt fra New York – over alt Berlin-hype.

En så overvældende eller forvirrende rumsituation som i det tidligere varmekraftværk ved Berlins Ostbahnhof kan klassiske koncerter normalt ikke opvarte med. Men Berlins "Festival for aktuel musik" har nydt godt af den tre aftener: Festivalen har flere gange fået lov til at gæste stedet, for Berghain åbner sig gerne for den højere kultur. En indisk koropera af briten Gustav Holst vakte for år tilbage furore på dansegulvet i Berghain.

Hvis rum og tid bestemmer enhver klanghorisont, der skabes live af musikere, og hvis lokaliteter direkte indvirker på det at se og høre musik, så har den ti dage lange festival "Maerzmusik" i Berlin, der slutter på søndag, trukket den store gevinst med Berghain som spillested. Det skal ikke forstås som kritik af festivalens andre spillesteder - Hamburger Bahnhof og Haus der Berliner Festspiele, Radialsystem og Sophiensäle, Akademie der Künste og Volksbühne ved Rosa Luxemburg-Platz, hvor den eksperimentelle nye kunst regulært har hjemme.

Men Berghain er noget andet. Som besøgende kan man fra begyndelsen føle sig privilegeret: For at komme ind i den tunge bygning skal man ikke som det "normale" Berghain-klientel stå i kø i timevis efter midnat for måske alligevel at blive afvist af de frygtede dørmænd. Man klatrer blot op ad den høje, rå ståltrappe for at nå til koncertplatformen i den 18 meter høje rumkube. Man forestiller sig det kolossale drøn, hvormed lyden slippes løs på de dansende fra

DJ-pulten. Man kaster måske et stjålent blik ind i "the darkrooms", hvor betonsofaer med læderpuder slipper alle mulige fantasier løs. Men man hører noget helt andet af det danske ensemble Scenatet.

Lutter anstændige, men alligevel kække klangmanipulationer af komponisten Sarah Nemtsov, der bruger elguitar og slagtøj til sit fint spundne stykke "Breve. Dukker". Danskeren Simon Steen-Andersen forbinder høje maskinstød med sarte bankelyde. Grækeren Marianthi Papalexandri-Alexandri - hendes navn er ren musik - knytter sagte strengetoner ind i hinanden. Ny musik af den klassiske avantgarde i Berghain gør ørerne opmærksomme på lyde, klingende rum, sfæremusik – elektronikerne ved blandingspultene erstatter uden besvær DJ's.

Wolfgang Schreiber